

тѣ съ нишо не се различаватъ отъ случаенъ пигански катунъ. Но Боже мой, нима сме катунари! Всѣко наше село сжществува отъ вѣкове, отъ много вѣкове. И въ своето минало крие поразителни страници както отъ историята на нашитѣ земи, така и отъ преживѣлицитѣ на бащи и дѣди.

— Ти видѣ, Петре, че нашето проучване на Върбовчець откри за самитѣ васъ, роденитѣ въ него народни учители, такива исторически, стопански, езиковедски и научни данни, че заслужено може да приковатъ вниманието на отрастващитѣ поколѣния. Ако тѣзи данни се дадатъ, като нагледно обучение, може да осмислятъ, както школната работа въ селото ви, тѣй и всѣки потикъ за самообразование.

Петъръ посви очитѣ си. Той прави това, когато се мжчи да вникне въ нѣщо. Музикантътъ-върбовченецъ нишо не приема на вѣра! А, види се, моето твърдение не е такъво, въ което той може веднага да вникне... И наистина, какво собствено открихме въ Върбовчець, което може да бжде отъ значение за поколѣнията?

Каруцата шуми, като праздна бѣчва: де може да се води разговоръ въ нея! Но на гара Орѣшець ние ще имаме доста време за последенъ разговоръ. Пъкъ и нѣма много за говорене. Петъръ ще ме разбере веднага. Той е пропжтувалъ съ своето колело комай цѣла България. Ще го попитамъ: видѣлъ ли е нѣкѣде поне една едничка запазена сграда (черква, кула, палатъ) отъ владичеството на